מכדי שערי ניקנור. ששם עולין כל מחוסרי כפרה כדגרסינן במסכת שער ניקנורי. שהיא עזרת נשים ועד שם מחנה לוייה כדאמר

עין משפמ

גר מצוה

מהל' ביאת מחדש הל' ד סמג

מה כינות מקדם הכי ז טמב לאוין ד: צה ג ד מייי פייג מהלי

מהל' בית הבחירה הל' יח:

מה פיני המהים ההלי מירות בל ה מיני פ"ח מהלי מירות הלי א סמג עשין קכו:

דו מייי שם הלי ב וע"ש בכ"מ ומיי פ"ט מהלי

צמ ח מיי שם הלי א סמג

צח ז מיי

ממידיו ומוספיו הל' ו:

מייי פ״ח מהלי מירות הלי ב סמג עשין קכו:

ביאת מקדש הל' ז ופ"ז

ל) פסחים סו. סוטה כ: [מוספחל דכלים פ"ל],ל) מכות ח:, ג) לעיל כח: נה.] מנחת ח., ג) לפיל כח. [ערכין כא. נדרים ד: זבחים נה.] מנחות ה., ד) לעיל כז., ה) בדפום ישו משנת מ"ע ליתה עד ר׳ יצחה, ו) ומסברה רש״שו, נ׳ תוי"ט,

נוסחת הריב"ן

יכול ליכנס למחנה לויה הא א] יכול ליכנס למחנה לויה הא משום דהוי מחוסר כפרה כו׳ דאמרת להתם אל פתח כו׳: בן אמאי: גן אל פחח אהל: דן שאין יכול ליכנס עד שיעריב שמשו הס"ד: הז דאע"ג: וז שלמים: זז בפתח היכל כו׳ רחש מרו ונתן וגו׳: ח] שהחשה נזירה מגלחת במדינה ולא : בעזרה

הגהות הב"ח

(A) במשנה על אחדמשלשתן: (ב) רש"י ד"ה ה"גלעולם וכו' והא נמי דאמרת דהתם נמי כתיב אל פתח מועד ממש בפתח ההיכל:

הגהות הגר"א

[א] גם' א"כ דרך בזיון הוא יהרי אמרה תורה כו' ק"ו לדרך בזיון דברי ר' יאשיה ר' יצחק אומר כצ"ל ושבינתיים ל"ג: [ב] שם ואיכא דאמרי בים מגלח) תח"מ היה מגלח) תח"מ נמי כלישנה קמה. ובספרי איתא כלישנא בתרא. ומלינו בכ"מ בש"ם תרי לישני שאין נ"מ ביניהם אלא בלשון. אך מרש"י ותוס׳ נראה דל"ג ל"ב מדלח פיי כלום על זה):

הגהות מהר"ב רנשבורנ

א] תור"ה מכדי וכו׳ פתח אהל מועד ר״ל כל״ל עי׳ א״מ: ב] בא״ר וי״ל דלהא לא אנטריך לטמא. חיבת לטמא נמחק ונ״ב למעט: ג] ד"ה ה"ג וכו' כיון דמחוסר כפרה כו' אבל האי דס"ל נאמר. מן מיבת אבל עד נאמר נמחק ונ"ב אפי" אי נאמר דס"ל. א"מ: ד] בא"ד לא כזב דמי וכו' במחנה לויה. נמחה במחנה לויה: ה] ד"ה ואי וכו׳ שאסור ליכנס במחנה שכינה. כאן הס״ד ואח״כ מה"ד הכי חוזר. ועי' בא"מ שהאריך בהגה"ה ופי דברי מוס׳ אלה התמוהים:

הגהות התוספות

 דיבור זה שייך לעמוד הקודם אחר ד"ה אמר אביי ועי׳ בפי׳ הרא״ש ז״ל. 2. ל״ל ועל כרחך האי לפני ה'. 3. ל"ל והא דליכא. 4. ל"ל י"ל. 5. ל"ל לו. 6. מתיבת אבל עד תיבת נאמר נמחה. ול"ל כלומר. נאמר נמחק. ול"ל כלומר. 7. ל"ל דהא במחנה. 8. ל"ל הוא אסור. 9. נ"ל עוד טומאתו בו לרבות מחוסר כיפורים שאסור כו'. 10. ל"ל וסתר וחיבת ומשני נמחק. 11. צ"ל משני דברים, ממה שהיו כר. 12. צ"ל וממה. 13. צ"ל פירשו. 14. חיבת מב נמחק. 15. ל"ל ואחרי.

מוסף רש"י

במחנה לויה. כל הר הנית חוץ לחומת העזרה (פסחים ם.) דהא עזרת נשים וגם שער נקנור לא נתקדשו בקדושת

טומאות הצרכות קרבן וטבל והעריב שמשו ולא הביא כפרתו וכנס לתקדם חייב, וארבע טומאות הן הטעונות קרבן, הוב והזבה והיולדת והמלורע (מבות ח). ואם גלח על אחת משלשתן יצא. חטאת או עולה או שלמים, דג' קרבנות כתובין בו ואמריע בספרי דבי כב ואחר ישתה המיר ייו. אחר מעשה יחידי (עורריו רא. ורעוי"ז ודריח ד: וזרחיח וה.).

שאינו יכול לגלח כל זמן שאין פתח אהל מועד פחוח: נויר ולא נוירה. שהאשה יו לא מגלחת בעורה אלא במדינה עורה והרי הן כשלה הר הכים (סוטה ב:). עמר במחיצתר. ומשה לוי היה (פסחים סו.) וכמדכר נמי היו ג' מחנות, לפנים מן שונה זהור הן פעור הרובה במינו מוחד בהן צבור בבוריצחו. ותפני להיההי (פטורים טו) דומוכל נתיהיד ג ומוחנת, עפסי נק הקלעים מחנה שנינה, וכלוים יחט פגיב למוסק ופעדות (מדבר 6) זה מחנה לייה, והדגלים ג' פרסאות זה מחנה ידילל, ומשה היה לוי וקאמר עמו (טוטה ב). לרברת טבול יום. שאם נכנס למקדש ענעש כרס (מבורת n). לרבות מחוסר כפרה. מאומן

לחטאת ראשונה וקיימא לן (זבחים

דף כ:) דאפילו חטאת העוף קודמת

אף לעולת בהמה הואיל ובשאר

מקומות מלינו שהיא קודמת אף כאן

בנזיר תהא קודמת כדי שיהא נזיר

מגלח עליה: ולא פירש. איזה מהן

לחטאת: הראויה לחטאת. כגון

כבשה נקבה בת שנתה: הראויה לעולה. כבש זכר בן שנתו: והראויה

לשלמים. איל בן שתי שנים: גבו' מ"ר וגלה הנויר פחה אהל

מועד בשלמים הכחוב מדבר. על השלמים הוא אומר שיהא מגלח

שהרי נאמר כאן פתח אהל מועד ולא מלינו שאר קדשים טעונין

פתח אהל מועד אלא חלשלמים בלבד בשביל שהן דורון וכדרב יהודה

אמר שמואל ושחטו פתח אהל מועד בזמן שהוא פתוח ולא בזמן

שהוא נעול מכאן לשלמים ששחטן קודם פתיחת דלתות ההיכל שפסולין

(ערובין דף ב.): או אינו אלא פחח אהל מועד (ג). בפתח ההיכל יהא מגלח ולא במקום אחר: אמרם אם כן. שלא יהא מגלח אלא

יכול ליכנס והאי נזיר טמא מת הוה ואמאי אינו יכול ליכנס עד דעביד לוייה ולא ממא מת בלבד אלא יאפי' מת הערב שמש אלא מדהכא לאו דווקא עצמו שנאמר יויקח משה את עצמות יוםף התם נמי לאו דווקא לגבי זב ואפילו עמו מאי עמו עמו במחיצתו עמו במחנה לא העריב שמשו כיון דטבל יכול לוייה אלא (אמר אביי) מבול יום של זב כזב ליכנס לשם: ה״ג לעולם טבול יום דמי ואפ"ה כיון דמחוסר כפרה לא עייל ואי של זב כזב דמי ואפ"ה כיון דמחוסר במחנה לוייה קאי אמאי קא קרי ליה אהל כפרה לא עייל ואי במחנה לוייה קאי אמאי קרי ליה כו'. כלומר דחבריה מועד למימרא מה התם מחומר כפרה לא דרבי נתן ברבי אושעיא קא מהדרי עייל אף למחנה לוייה נמי מחוסר כפרה לא ליה לאביי לעולם טבול יום של זב כזב עייל והתם מנלן ידתניא ישמא יהיה ילרבות דמי ולא הוו דוקיא דשמעתא דבטבילה מבול יום עוד מומאתו בו ילרבות מחומר כפרה: בהתני תגלחת המהרה יכיצד היה והערב שמש קאי אלא בכפרה תליא מילתא. והאי דקא מותבית לך מנזיר מביא ג' בהמות חמאת עולה ושלמים ושוחם טמא מת שנטמא דאינו יכול ליכנס את השלמים ומגלח עליהם דברי רבי יהודה שם והרי מת עלמו יכול ליכנס אז הא רבי אלעזר אומר לא היה מגלח אלא על לא קשיא אע"ג דשאר טמאי מתים יכולים ליכנס במחנה לוייה האי נזיר החמאת ישהחמאת קודמת בכל מקום ייואם טמא מת אינו יכול ליכנס משום גלח על 🕪 אחת משלשתן יצא יירשב"ג אומר מחוסר כפרה. והא נמי דאמרת חביא ג' בהמות ולא פירש הראויה לחמאת (כ) [דכתיב] אל פתח אהל מועד דאתה תקרב חמאת לעולה תקרב עולה לשלמים סבור דבעזרה משתעי קרא דהיינו תקרב שלמים: גמ' ת"ר יוגלח הנזיר מחנה לוייה משום הכי קא פרכת מכדי שער ניקנור כו' הא לא הוי פתח אהל מועד וגו' בשלמים הכתוב מדבר דאי במחנה לוייה קא משתעי קרא שנאמר יושחמו פתח אהל מועד אתה פתאי קרי ליה אהל מועד הא תניא אומר בשלמים הכתוב מדבר או אינו אלא (יומא דף סא.) אהל מועד זה היכל פתח אהל מועד ממש "אמרת אם כן דרך אלא להכי כתב אהל מועד למימרא בזיון הוא [א] רבי יאשיה אומר אינו צריך הרי מה התם בהיכל מחוסר כפרה לא אמרה תורה לא תעלה במעלות על מזבחי עייל והכי משמע אימתי ובא לפני ה׳ ק"ו לדרך בזיון יּןנ"א במדרש בפרשה נשא דהיינו במחנה לוייה בזמן שהוא ראוי (ב' רמ"ב) וגלח הנזיר רבי יאשיה אומר לבא אל בו אהל מועד דהביא כפרתו הא אם לא הביא כפרתו לא. וא"ת בשלמים הכתוב מדבר או אינו וכו' אם כך והא מלורעין נכנסין בשערי ניקנור אמרה תורה לא תעלה וכו' ק"ו לדבר שלא ששם מזין על הבהונות הא לא קשיא יגלח פתח אהל מועד אלא בשלמים הכתוב דביאה במקצת לאו שמה ביאה: מדבר] ר' יצחק אומר אינו צריך הרי הוא מנלן. דמחוסר כפרה לא עייל: דתניא אומר יולקח את שער ראש נזרו ונתן על טמא יהיה לרבות טבול יום. שאינו האש וגו' מי שאינו מחוםר אלא לקיחה לריך להביא כפרה דו: לרבות מחוסר ונתינה יצא זה שהוא מחוםר לקיחה הבאה כפרה. הואע"ג דהעריב שמשו אינו ונתינה 🗈 איכא דאמרי רבי יצחק אומר יכול ליכנס עד שיביה כפרתו: מתנר' שהחטחת קודמת בכל מקום. בשלמים הכתוב מדבר אתה אומר בשלמים כדכתיב (ויקרא ה) והקריב את אשר הכתוב מדבר או אינו אלא פתח אהל מועד

סוטה בפרק קמח (דף ז.) מעלין חותה לשערי מזרח לשער ניקנור

ששם משקין את הסוטות ומטהרין את היולדות ומטהרין את המלורעים

[היכת] הוו קיימי בשערי לוייה. וחילו

במחנה לוייה אפי׳ מת עלמו היה

מכדי שערי ניקנור היכא קיימין בשערי לוייה מכדי שערי במחנה מותר ליכנם במחנה

[בקדושת] מחנה שכינה ויש לו דין מחנה לוייה ועל כרחך הח וה"ה לשאר מחוסרי כפרה כגון זבין וזבות כדמפרש התם בגמ' [ח.]: [דכתיב ובא] לפני ה'ב שער ניקנור הוא [דאין לומר] לפני ה' בעורה ממש שהרי מחוסר כפרה הוא [ואמרינן] בסמוך עוד טומאתו בו לרבות מחוסרי כפורים שחייב כרת אם נכנס למחנה שכינה: מבדי שער ניקנור כו'. וכי היכי דהתם לא תוכל לדקדק מכלל דעד יום [השמיני] אסור ליכנס דהא ליתא כדמפרש ואזיל אלא הא ודאי כי נקיט קרא וביום השמיני יביא להודיע לנו זמן הבאת קרבנות ולא בא לאוסרו ליכנס שם קודם לכן וגבי זב נמי אכתי מנא ליה לתנא

כ"ז שהוא מחוסר כפורים ואמאי קרי

ליה פתח אהל מועד דמשמע תוך

העזרה לפני ההיכל כמו ושחטו פתח

אהל מועד הכתוב בשלמים שנשחטו

תוך העזרה למימרא מה אהל מועד

מחוסר כפורים לא עייל ואהל מועד

מנלן דכתיב טמא יהיה לרבות טבול

יום פשחסור ליכנס במחנה שכינה ה] הרי

חוזר אביי ומשנים! דברי חביריו דרב

נתן ממה יי שהיו [אומרים מסברת

לבס] אלמא קסבר טבול יום דוב

כזב ומה21 שלא פירשה13 היאך היה מוכיח

דטבול יום כוב 14 (אסור) דוב אסור

ליכנס אל פתח אהל מועד ונזיר יכול

ליכנם במחנה שכינה שהרי לאו מחוסר

כפורים הוא דלא מקרי מחוסר כפורים

אלא למי שטומאה יונאה מגופו:

תגלחת מהרה כיצד מכיא חמאת

בשלמים

עולה ושלמים ושוחם את השלמים ומגלח עליהם. ונראה דטעמא

משום דדרשינן בגמ' וגלח פתח אהל מועד ובמה שנאמר בון אהל

מועד דהיינו שלמים אחרי 15 שאמר הכתוב שעל השלמים יגלח דין הוא

שיקדומו וקשה א"כ למה הקדים חטאת ועולה לשלמים":

רבי אליעזר אומר לא היה מגלח אלא על החמאת שחמאת קודמת

נ): הראויה לחמאת. כשנה: לעולה. כנש: לשלמים. איל:

בכל מקום לעולה ושלמים. [כדאמרי'] נפרק כל המדיר (זכחים

בפסחים בפרק כילד לולין (דף פה:) שער ניקנור לא נתקדש

תורה אור השלם 1. וַיִּקַח מֹשֶה אֶת עַצְמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ כִּי הַשְּׁבֵּעַ הִשְׁבִּיעַ דאסור ליכנס וה"ה [דאיכא]: למימר פחח אבל מועד אן וי"ל פחח ההיכל אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמר פָּקד כדאשכחן גבי שלמים ושחטו פתח אהל ְּוְהַעֲלִיתֶם אֶת עַצְמֹתֵי מִזֶּה וְהַעֲלִיתֶם אֶת עַצְמֹתֵי מִזֶּה מועד ודרשינן בזבחים (דף נה:) שמות יג יט אתכם: אָּוְיֶבֶם. 2. כָּל הַנֹּגֵע בְּמֵת בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר יָמוּת וְלֹא [שיהיו] דלתות ההיכל פתוחין ולעולם אימא לך דודאי טבול יום דמת אסור יִתְחַשָּא אֶת מִשְׁכַּן יְיָ טִמֵּא וְנָכְרְתָה הַנָּפָשׁ הַהוא וְנָכְרְתָה הַנָּפָשׁ הַהוּא ליכנס שם דהוא מחנה שכינה וי"ל א מִישִׂרָאֵל כִּי מֵי נִדָּה לֹא זֹרַק דלהא לא אינטריך בן (לטמא) דהא כתיב עְלֶיוֹ טָמֵא יִהְיֶה עוֹד טָמֶאָתוֹ בוֹ: במדבר יט יג טמא יהיה לרבות טבול יום דנפהא לן בסמוך דכל טבול יום אסור ליכנס מועד את ראש נזרו ולקח במחנה שכינה אלא ודאי בא הכתוב אֶת שְּׁעֵר רֹאשׁ נִוְרוֹ וְנְתַן עַל הָאֵשׁ אֲשֶׁר תַּחַת זֶבַח עַל הָאֵשׁ אֲשֶׁר תַּחַת זֶבַח לומר זמן הבאת קרבנות בשמיני ולא קודם לה זולא לאוסרו ליכנס ה"נ במדבר ו יח השלמים: הַשְּׁלְבִּים: במובו וייו 4. וְסָמַךּ יָדוֹ עַל רֹאשׁ קָרְבָּנוֹ וּשְׁחָטוֹ פֶּתַח אֹהֶל נימא הכי: ה"ג אלא אמר אביי מבול יום דוב לאו כוב דמי ואפ"ה מועד וְוְרָקוּ בְּנֵי אָהֵרן הַכּּוְהַנִּים אֶת הַדְּם עַל הַכּוְבַּחַ סְבִיב: ויקרא ג ב כיון דמחוםר כפרה לא עייל. ג'ו אנל האי דס"ל (נאמר) לא כזב דמי לענין 5. ולא תעלה במעלת על . דשוחטין וזורקין עליו ומ״מ אסור נ. יְלא תַּבֶּעֶר דְּבַּיְּבֶּרוּ בֵּל מִוְבָּחִי אֲשֶׁר לֹא תַּגְּלֶה עָרְוָתְךְּ עָלְיוּ: שמות כ כב 6. וְגִלַח הַנָּוִיר פָּתַח אֹהֶל ליכנס הואיל ומחוסר כפורים לא עייל דובמחנה לויה: ראר [במחנה לוייה מועד אֶת רֹאשׁ נִוְרוּ וְלְקַח האין. כלומר דאם מותר ליכנם במחנה אָת שְעַר ראשׁ נְזָרוֹ וְנָתַן עַל הָאֵשׁ אֲשֶׁר תַּחַת זֶבָּח לוייה אמאי ליקרי ליה אהל מועד שהרי במחנה לוייה הכתוב מדבר ע"כ במתנה? שכינה הוא זה שאסור? ליכנם

מועד הכי נמי: אימתי הוא מועו הכי נמי: אינהני הוא מביא. כשטבל או העריב שמשו: מכדי שער נקנור וכו' והתם ודאי א"א כלל לדקדק דעד יום הח' אסוו ליכנס אלא הא דכתיב וביום הח׳ יביא לא לאוסרו ליכנס קודם אלא להודיע זמן הבאת קודם אלא להודיע זמן הבאת קרבנות׳ ואפי׳ גבי זב מנ״ל לתנא דאסור לכנוס: אלא אמר אביי טבול [יום] דזב לאו כזב דמי וטבול יום דזב בעל ב' ראיות כיון דלאו מחוסר כפרה הוא לאחר שטבל מותר לכנוס למחנה לויה וברייתא לאו מייתורא . למכתב הכי ובא לפני ה׳: ואפ״ה. דטבול יום דוב בעל טבול יום דבעל ג' ראיות אסור ליכנס: האי במחנה לויה קאי ואמאי קרי ליה פתח אהל מועד כלו׳ האי דפשיטא ליה לתנא דאסור ליכנס ויעריב שמשו מקרא קא דייק. דמחוסר כפרה למחנה לויה קאי בשער ניקנור דמחוסר כפורים אסור לכנוס למחנה שכינה: ואמאי קרי ליה אהל מחוסר כפרה לא עייל אע"ג דהעריב שמשו אף התם נמי מחוסר כפורים כיון דלא העריב שמשו דאיכא תרתי מחוסר כפרה וטבול יום לא עייל דתניא טמא יהיה בפ׳ זאת חוקת בפ' פרה כתיב

טומאתו בו לרבות מחוסר כפרה כגון זב ומצורע ויולדת שטומא׳ יוצאה מגופו: ושוחט השלמים ומגלח עליהם כדמפ׳ בגמ׳ משום דכתיב ושחטו מרות המוך בתילות של השלמים דין הוא שיקדמו ואצ"ג דסדורא דקרא חטאת עולה ושלמים: שחטאת קודמת פתח אהל מעד וכיון דמגלות על השלמים דין הוא שיקדמו ואצ"ג דסדורא דקרא חטאת עולה ושלמים: שחטאת קודמת בכל מקום לעולה ושלמים כדתנן בזבחים פרק כל התדיר ודין הוא שיגלח על הראשון: ולא פירש אע"ג דכל הקרבנות ברי נקום לבלום של המדיר של המדיר של המדיר של אחר שאמר אלו לנוירותי הוי כאילו קרא שם לכל אי ואי דכבשה צריך שלך להם הבעלים שם הכא לא צריך אלא אחר שאמר אלו לנוירותי הוי כאילו קרא שם לכל אי ואי דכבשה אינה ראויה אלא לחטאת וכבש לעולה ואיל לשלמים: ומשלח תחת הדוד של זבח השלמים: היה מגלח במדינה אע"ג דכתיב וגלח פתח אהל מועד לאו דוקא כדמפר׳ בגמ׳. לא היה משלח תחת הדוד כדדריש בגמ׳ משום דכתיב ולקח את

בעפר זכי לכי המה ישטי שהיד יין, המה משטי שהיד ישור מהוד מדובות מה. שער דאש נורו ונהן על האש מי ישוני מחוסר אלא לקיומה ונתינה יצא זה שמחוסר לקיותה והבאה מחוץ לירושלים. ונתינה תחת הדוד אבל בתגלחת הטומאה לא היה משלח תחת הדוד של אשם [חוטאת] העוף דלא כתיב נתינת שער תחת הדוד אלא [בנזיר טהור]: הכל משלחים טהור במקדש ובמדינה וטמא במקדש חוץ מן הטמא שבמדינה כדמפי בגמ' מפני ששערו נקבר כדאי' בשלהי תמורה: בשלמים הכתוב מדבר כלומר וגילח הנויר על ובח שנאמר בו פתח אהל מועד ואליבא דר' יהודה דמתני': ר' יאשיה אומר אינו צריך. כלומר אינו צריך לאוסרו מסברא אלא מק"י יש לדרוש שאין לנהוג מנהג בויון שהרי אומר לא תעלה במעלות אפי' בשעת עבודה הוהירה תורה שלא תגלה ערותו לעצים ולאבנים כ"ש שלא יגלה פתח אהל מועד ובספרי אין כתוב בו ר' יאשיה או' אלא כולה מדברי ת"ק והכי איתא התם או אינו אלא פתח אהל מועד ממש כלומר שאין להוציא הפסוק ממשמעותו בשביל סברא ת"ל ולא תעלה במעלות: ולא מי שמחוסר לקיחה הבאה ונתינה וזה מחוסר הבאה מפני אהל מועד עד מקום שהוא מבא לושל מועד לאו דווקא שהוא מנהג בויון. ונ"ל דס"ל מועד עד מקום שהוא מבהל לווע שהוא מנהג בויון. ונ"ל דס"ל דמגלח על החטאת הלכך לא אצטריך פני אהל מועד אלא לבומן שהוא פתוח: וגלח הנויר ולא נוירה סבירא ליה דלפני אהל מועד היה מגלח דאי לא דוקא פני אהל מועד (יתלה) ניכולה) לגלח במקום צנוע ופליג

ממש תלמוד לומר ולקח את שער ראש

נזרו מקום שהיה מכשל שם היה מגלח אבא

חנן אומר משום רבי אליעזר וגלח הנזיר

פתח אהל מועד כל זמן שאין פתח אהל

מועד פתוח אינו מגלח ר"ש שזורי אומר וגלח הנזיר פתח אהל מועד ולא נזירה

בפתח ההיכל זהו דרך בזיון ואי אתה רשאי: רבי יאשיה אומר אינו לריך. לומר מכאן משאסור דרך בזיון דמדוכתא אחריתי נפקא כדכתיב

לא תעלה במעלות על מובחי אלא דרך כבש שלא לגלות בשר ערוה עליו ק"ו שלא ינהוג בו דרך בזיון: ר' ילחק אומר אינו

לריך. לומר דמשום שהוא בזיון לא יגלח שאפתח היכל שאפי׳ לא יהא בו בזיון אינו יכול לגלח אלא מבחוץ דכתיב ולקח את שער

ראש נזרו וגו': יצא זה. שאם יהא מגלח על פתח היכל שמחוסר לקיחה והבאה לעזרה ונחינה תחת הדוד הלכך אינו יכול לגלח אלא

בלד הדוד של שלמים והאי דכתיב וגלח הנזיר פתח אהל מועד בשלמים הכתוב מדבר: אבא חנן אומר. לכך נאמר בו פתח

פי' הרא"ש